

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 175/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. C., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. S., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 18 C 49/03 zo 17. marca 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. C. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2005 doručená sťažnosť Ing. A. C., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 C 49/03 zo 17. marca 2004.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza: „Rozsudkom OS Bratislava 2 sp. zn. 18 C 49/03 z 17. 3. 2004 súd určil, že poistné zmluvy č. 1010000367 zo dňa 20. 3. 1996 a č. 1010001255 zo dňa 26. 6. 1996 uzatvorené medzi účastníkmi sú neplatné. Rozsudok nadobudol právnu moc dňa 12. 7. 2004.

(...) sťažovateľke nebolo postupom súdu umožnené, aby bola účastníčkou súdneho sporu, v ktorom sa rozhodovalo o jej právach, povinnostiach a oprávneniach. Postupom súdu jej bolo odňaté právo byť účastníkom konania. Napriek podnetu na mimoriadne dovolanie adresované Generálnemu prokurátorovi SR tomuto nebolo vyhovené a sťažovateľka vyčerpala všetky zákonné možnosti ako sa domôcť svojich oprávnených záujmov.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález :

„Okresný sud Bratislava II rozsudkom 18 C 49/03 zo dňa 17. 3. 2004, ktorým rozhodol o neplatnosti poistných zmlúv č. 1010000367 zo dňa 20. 3. 1996 a č. 1010001255 zo dňa 26. 6. 1996 uzatvorených medzi účastníkmi porušil základné práva sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 18 C 49/03 zo 17. marca 2004.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil, že napadnutý rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 12. júla 2004.

Z uvedeného vyplýva, že od 12. júla 2004, keď sťažovateľkou napadnutý rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 24. augusta 2005, už dávno uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľka plynutie dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odvodzuje odo dňa, keď jej bolo doručené

oznámenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k. VI/1 Pz 312/05-13 z 22. júna 2005 o nevyhovení jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. po 22. júni 2005, ústavný súd poznamenáva, že samotné podanie podnetu v prípade nevyhovenia mu generálnym prokurátorom nie je účinným právnym prostriedkom, ktorý právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje každej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Samotný podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 19/01, I. ÚS 67/02).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľky namietajúcu porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom okresného súdu odmieta ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2005